

HANA BEKERMAN

TRI MAJKE

Preveo
Marko Mladenović

 Laguna

Naslov originala

Hannah Beckerman
THREE MOTHERS

Copyright © 2025 by Hannah Beckerman

This edition is made possible under a license arrangement
originating with Amazon Publishing, www.apub.com, in
collaboration with ANA Sofia, Ltd.

All rights reserved.

Translation copyright © 2026 za srpsko izdanje, LAGUNA

*Posvećeno Aureliji,
zbog koje bih išla na kraj sveta*

Abi

Deset i petnaest je uveče, a Ajla Ričardson još nije kod kuće.

Abi gleda na sat iznad kamina, sluša kako ispunjava tišinu.

Ne liči na njenu ćerku da kasni.

Uzima telefon, proverava ima li nepročitanih poruka, ne pronalazi nijednu, pa na *Votsapu* kuca poruku svojoj najboljoj prijateljici Nikol.

Javlja li Natanijel šta večeras? Ajla se još nije vratila sa žurke i nije mi se javila. x

Gleda telefon, čeka da dve kvačice poplave – Nikol nikada nije daleko od mobilnog – malko se zabrinjava kada ostanu tvrdoglavo sive.

Čuje se metalni zvuk prodiranja ključa u bravu na ulaznim vratima i Abi naglo okreće glavu, dok joj se pluća šire od olakšanja. Ali kada se vrata dnevne sobe otvore, ne ulazi Ajla, već Klio. Ona je u sivoj trenerci za trčanje i kratkoj belo majici koja ne prepušta mnogo mašti. Garderoba otkriva previše kože za jednu petnaestogodišnjakinju, mada se Abi nikada ne usuđuje da pomene njen izbor odeće, jer se, ako ona napravi

tu grešku, Klio odmah namršti i drži joj predavanje o feminističkim pravima.

Abi se čelo nabira od brige što Ajla još nije stigla kući, ali ona ga svesno pegla i sa smeškom pozdravlja mlađu ćerku.

„Mislila sam da ćeš prespavati kod Freje.“

Klio sleže ramenima, ne gleda Abi u oči: „Predomislila sam se.“

„Nisi valjda sama dopešaćila kući?“

Klio koluta očima, petlja s gajtanom na pojasu trenerke. „To je doslovno šetnja od deset minuta.“

„Ipak, radije bih došla po tebe kada je kasno. Znaš to.“

Klio uzdiše s tinejdžerskom trpeljivošću, a Abi proučava ćerci lice: budne plave oči uokvirene debelim, crnim krejonom; trepavice ulepljene od maskare, usne s debelim slojem sjaja napućene u čvrstoj, nepopustljivoj liniji.

„Da ti se nije Ajla slučajno javljala?“

Klio gleda pravo u Abi prvi put otkako je došla i strelja je pogledom. „Ne. Zašto bi?“

„Samo sam pomislila da ti je možda poslala poruku ili šta već. Rekla je da će doći kući do deset.“

Klio odmahuje glavom. „Ne daj bože da mala savršena gošpodica zakasni petnaest minuta.“ Glas joj je prožet prezirom, okreće se i polazi prema vratima.

„Ideš li u krevet?“

„Da.“ Taj jedan jedini, kratki slog visi u vazduhu dok Klio izlazi iz prostorije.

Abi je sluša kako trupka uz stepenice, pitajući se – kao što često čini – kakva bi osoba Klio bila u nekom paralelnom svetu, svetu u kome joj otac nije umro od moždanog udara nedelju dana posle njenog desetog rođendana. Dotad je bila izrazito radosno dete: puna zaraznog poleta, malčice bezobrazna, donekle svojeglava. Prirodno dražesna, naklonost je zadobijala vragolastim osmehom i predivno naivnim, često presmešnim zapažanjima. Dete kakvom je uspevalo da privuče pažnju svih

u prostoriji a da se nikada ne pravi važno. Ali sada – pet godina posle Stjuartove smrti – to dete je odavno nestalo, a zamenila ga je tinejdžerka koja kao da je puna prezira prema svemu što Abi govori i radi, ma koliko se ona trudila da je podržava.

Ponovo pogledavši u telefon, Abi počinje da kuca poruku Ajli, iako joj deo mozga govori da to ne radi. Ajla ima sedamnaest godina. Nije neobično da sedamnaestogodišnjaci ostanu dokasno na žurci. A Abi zna da deset i petnaest nije kasno za petak uveče.

Ali zna i to da Ajla nije poput drugih tinejdžera. Ona je odgovorna, uviđavna, marljiva. Ako ne stiže kući na vreme, uvek pošalje Abi poruku. Ona je ćerka kakvu drugi roditelji hvale, jer Ajla uvek obraća pažnju na Abina osećanja i od Stjuartove smrti se pokazala kao prava emotivna stena. I ima plivanje sutra rano ujutru, zna da se mora dovoljno naspavati da bi lepo trenirala. Posle kratke pauze u treningu preko leta – gadan stomakni virus za kojim je usledila povreda ramena – Ajla se na bazenu upinje iz petnih žila, rešena je da prođe na državno prvenstvo a kvalifikacije počinju narednog meseca. Abi zna da je Ajla dovoljno dobra za to; trener joj je to nedvosmisleno stavio do znanja, kao i njeni rezultati na okružnim takmičenjima tokom minule godine. Ajla samo treba vredno da trenira. Da bude usredsređena. Da dovoljno spava.

Ćao, srce. Samo proveravam da li je sve u redu. Javi mi ako ti treba vožnja do kuće. xxx

Još dok pritiska prstom dugme za slanje, svesna je kako je naglo spopada griža savesti. Žurka kod Mire je samo na kratku šetnju odatle. Ajla će lako doći kući. Nema sumnje da će se Džuls ili Jasmin, koje žive u blizini, vratiti zajedno s njom. Abi bezrazložno brine.

Tišinu remeti kreštavo zvono na vratima i Abi skače s kauča, pretpostavljajući da je Ajla sigurno zaboravila ključ. Obično je

sitničava kada su u pitanju njene stvari, retko išta zaboravlja ili gubi.

Otvorivši ulazna vrata, Abi je svesna da joj nešto snažno pritiska grudi.

To nije Ajla sa pokajničkim osmehom na licu.

Umesto toga na pragu stoji dvoje policajaca. I nijedno se ne osmehuje.

„Gospođa Ričardson? Ja sam pozornica Keli a ovo je pozornik Hesel. Smemo li da uđemo?“

Nikol

Nikol na prstima izlazi iz sinovljeve sobe, zatvara vrata uz jedva čujan škljocaj.

Načas osluškuje, uva priljubljenog uz drvo, čeka da vidi hoće li se on probuditi.

Godinama to nije radila. Sa petnaest godina, Džeku ne treba – Džek ne želi – da ga ona noću ušuškava u krevet. Ali ove večeri je bilo drugačije.

Kroz vrata ga čuje kako duboko diše, dozvoljava sebi da neznatno odahne.

Šunjajući se niz stepenice, nečujno izbacuje vazduh, trudeći se da zaustavi slike događaja od te večeri koji joj proleću ispred očiju.

Džek spava. To je zasad dovoljno.

Ušavši u kuhinju, prepada se kada zatekne Natanijela nasonjenog na sudoperu, kako velikim gutljajima pije čašu vode.

„Kada si se vratio kući?“

Natanijel iskapluje čašu i briše usta rukavom jakne, a Nikol se opire porivu da mu kaže da to ne radi. Za deset meseci Natanijel će zvanično postati punoletan – već izgleda gotovo odraslo, visok, štrkljast, udova malo predugih kao da su

jednostrano izrasli i nisu upozorili ostatak tela – i Nikol zna da njenoj dozvoli da ga grdi sa svakim danom prolazi rok.

„Pre nekoliko minuta.“

Nikol prolazi pored kuhinjskog ostrva, i iz ormarića iznad vinskog frižidera dohvata čašu. Gleda – kao na usporenom snimku – kako joj čaša klizi kroz prste i razbija se o pod sa škriljčanosivim pločicama.

„Jesi li dobro?“

Nikol klima glavom, mada kao da joj je za to potreban čudovišan trud. „Izvini. Pazi gde gaziš.“

Posežući mimo Natanijela, otvara ormarić ispod sudopere, uzima đubrovnik i četku i počinje da mete pod širokim, trzavim pokretima.

„Jesi li dobro? Malo si... čudna.“

Nikol zastaje, duboko usisava vazduh. Ne zna kako je moguće da se istovremeno oseća iscrpljena i puna adrenalina. „Dobro sam. Do Džeka je. Večeras mu baš nije dobro.“

„U kom smislu?“

Nikol okleva, ne znajući koliko pojedinosti da podeli. „Jednostavno nije mogao da prestane da povraća. Bilo je strašno. Malo je nedostajalo da ga odvedem u urgentni centar.“

„Sranje, nadam se da se neću zaraziti.“

Nikol ga brže-bolje smiruje. „Izgleda da mu je sada malo bolje. Zaspao je. Nadam se da će mu se do ujutru stanje poboljšati. Ali slutim da će nekoliko dana biti malo rovit.“

Ona ustaje i prosipa razbijeno staklo u kantu za smeće pre no što se seti da je trebalo da ga umota u novine, znajući da će Endru kasnije imati primedbu na to, kad god se najzad vrati kući s posla.

Izvukavši mobilni iz zadnjeg džepa farmerki da proveri da li joj je Endru pisao, vidi poruku na *Votsapu* koju joj je Abi poslala pre nekoliko minuta.

Javlja li Natanijel šta večeras? Ajla se još nije vratila sa žurke i nije mi se javila. x

Nikol gleda u drugi kraj kuhinje, gde je Natanijel zabio lice u telefon.

„Kako je bilo na žurci?“

Natanijel sleže ramenima. „Nije loše.“

„Da li je Ajla još bila tamo kada si otišao?“

On gleda u pod, a Nikol se čini da mu preko lica preleće maltene neprimetan trag nečega – sramote? nelagode?

„Ne znam. Otišao sam rano. Bio kod Eliota. Zašto?“

„Pisala mi je Abi, pitala jesi li mi se javljao. Ajla se još nije vratila kući.“ Proučava sinu lice, traži onaj tračak osećanja što ga je maločas videla, ali nailazi na prazno platno. „U koliko sati si otišao?“

Natanijel sleže ramenima. „Nisam siguran. Možda u devet? Zar je bitno? Nije baš kasno.“

Nikol uzima krpu, briše neke zalutale mrvice s radne površine. „Abi se samo malo zabrinula, to je sve.“ Ispravši krpu, ona je cedi i stavlja preko slavine. Briše ruke i sprema se da odgovori Abi na poruku.

„Inače, gde su ti kola?“ Natanijel jedva diže glavu od telefona dok postavlja pitanje.

Nikol oseća kako se mršti. „Kako to misliš? Na kolskom prilazu.“

Natanijel diže glavu, vrti njome. „Nisu. Kad sam stigao kući, pomislio sam da si sigurno izašla.“

Nastaje trenutak oklevanja, dok zupčanici zuje Nikol u mozgu: razmišlja o Džeku na spratu, premotava, priseća se večerašnjih događaja. „Mora da jesu. Parkirala sam ih tamo kada sam dovezla Džeka kući s fudbala.“

„E pa, sada nisu tamo.“

Nikol iz kuhinje izlazi u predsoblje s crno-belim podnim pločicama. Otvorivši ulazna vrata i izašavši na kolski prilaz,

vidi prazan prostor tamo gde bi trebalo da stoje kola. Misli joj se roje u glavi, pokušavaju da sklope suvislu priču.

„Opkladio bih se da su ih ukrali.“ Natanijelov glas joj dopire preko ramena, pun preteranog interesovanja. „Ćale reče da ovde u poslednje vreme često krađu kola.“

Nikol nekoliko sekundi ne odgovara, a misli su joj kao zamrljano platno.

„Hoćeš li zvati policiju?“

Nikol se okreće, zatiče Natanijela kako bulji u nju. U glavi joj nešto škljocne – potreba da nešto preduzme, da se pozabavi situacijom – te klima glavom, otvara telefon.

„Mislim da ću morati.“

Džena

Džena na kauču zuri u gomilu papira pored sebe, oseća pritisak i samo gledajući je. Razmatra prednosti i mane toga da sada upre i pročita još, petak je večer i skoro je pola jedanaest, ili pak da digne ruke za danas i ponovo zapne sutra. Ne prvi put pita se imaju li njeni šefovi u savetu ikakvu predstavu o tome koliko truda van radnih sati propisanih ugovorom prosečna socijalna radnica svake sedmice posvećuje svom poslu.

U stanu iznad nje počinje da trešti repetitivna bas-linija. Dženi se od razdraženosti steže vilica. Tačna je kao sat, ta noćna navala iz susednog stana, muzika koja neretko istrajava do sitnih sati. Džena je pokušala da razgovara sa stanarom, zamolila ga da bude malo uvidavniji, ali mladić koji je otvorio vrata – bez majice, u trenerci što mu visi nisko na karličnim kostima – samo je izvio gornju usnu na nju i kazao: „Radiću šta hoću u sopstvenoj kući, važi, bakice?“ Džena ima samo trideset devet godina, a sin joj ima sedamnaest; nada se da još dugo neće postati baba.

„Ćao, mama.“

Okrenuvši se, zatiče Kaluma kako stoji iza nje, sa kapuljačom navučenom na glavu, rukama gurnutim u džepove

farmerki. Još se ponekad načas zapanji kada ga vidi, svog malog dečaka koji sada liči na odraslog čoveka: visok metar i osamdeset osam, plećat, vitak i zategnut od treniranja atletike. Zna da je pristrasna, ali misli da je zgodan, sposobna mlada osoba kakvu bi želeo kraj sebe da si nasukan na pustom ostrvu: snažna, iskrena, pouzdana.

„Nisam te čula kad si ušao.“

„Naravno da nisi kad kroz tavanicu gruva muzika onog seronje. Hoćeš li da odem da porazgovaram s njim?“

Džena diže obrve. „Odlično znaš da neću. On je baš nezgodan – samo ga se kloni, važi?“

Kalum seda pogrbljen u fotelju, a Džena se opire porivu da mu kaže da se uspravi.

„Jesi li lepo proveo večer?“

„Nije bilo loše.“

„Samo nije bilo loše?“

Kalum sleže ramenima, a Džena je svesna napetosti koja joj se skuplja u grudima. „Je li Ajla bila na žurci?“

On klima glavom.

„I?“

„Šta i?“

„Da li je sve bilo u redu?“

Kalum se nespretno pomera, kao da odjednom ne može udobno da se smesti.

„Kalume?“

Njemu oči lete ka njoj a onda opet odleću, kao noćni leptiri preblizu plamenu. „Malo smo se posvađali.“

Džena tera sebe da zastane, da ne uskače bez zastoja. „Zbog čega?“

„Nije važno.“

„Naravno da je važno.“ U glasu čuje nastojanje da ostane neutralna. „Mislila sam da je između vas sada sve u redu.“ Pri-seća se koliko je skrhan Kalum bio kada je Ajla prošlog proleća raskinula s njim, kako mu je trebalo više od pet meseci da opet stane na noge. Kako su njena sopstvena osećanja prema Ajli

napravila nagli zaokret od privrženosti prema ljutnji kada je ova slomila Kalumu srce. Koliko joj je odonda teško da namesti uljudan, velikodušan osmeh na lice kada Ajlu vidi na školskim događajima.

„I jeste. U redu smo.“ Grize ugao usne. „Napraviću malo tosta. Hoćeš li ti nešto?“

Džena vrti glavom, a Kalum skoči iz fotelje i tad mu spadne kapuljača dukserice, otkrivajući oteklu grimiznu ogrebotinu na obrazu.

„Kako si dobio tu ogrebotinu na licu?“

Kalumu ruka leti na obraz. „Udario sam o vrata. Na žurci.“ Ne čeka odgovor, već odlazi u malu, četvrtastu kuhinju pripojenu dnevnoj sobi.

Džena osluškuje kako Kalum sprema nešto da pregrize – kako kutija za hleb zveči, kako vrata frižidera prijanjaju, kako pribor za jelo zveckta – svesna da joj srce jurca. Razmišlja o protekle tri godine, o svojim nastojanjima da izvuče Kaluma iz njegove prethodne škole, da ga udalji od uticaja kojima je cilj da ga izbace iz ravnoteže. Razmišlja o izvanrednim rezultatima na ispitima zahvaljujući kojima je dobio stipendiju za poslednja dva razreda srednje u privatnoj školi koju sada pohađa, školi u kojoj cveta, makar u akademskom pogledu, ove poslednje godine.

Razmišlja o putanji Kalumove adolescencije, o njegovoj umešanosti u događaje koji su lako mogli da ga odvedu na drugačiji put, i o svojoj odlučnosti da mu promenom škole treba omogućiti da počne iz početka. O tome kako je mislila da mu to polazi za rukom kada je počeo da se zabavlja sa Ajlom: pametnom, popularnom, razumnom Ajlom. Fina devojkica, mislila je Džena. Koliko se brine otkad je Ajla otkočila Kaluma da ga to možda može izbaciti iz koloseka.

A onda ponovo pomišlja na onu jarkocrvenu prugu na Kalumovom obrazu, na njegovo neuverljivo objašnjenje, na njegovu svađu sa Ajlom, i ništa ne može da preduzme – ništa sebi da kaže – kako bi zaustavila tu spiralu uznemirenosti što joj krivuda između rebara.

Abi

Vozač ju je udario kolima i pobjegao s mesta saobraćajne nesreće.

Hitna pomoć je uradila sve što je mogla.

Proglašena mrtvom na licu mesta.

Reči odjekuju Abi u ušima.

Nemaju nikakvog smisla. Ništa što joj to dvoje mladih policajaca govori nema nikakvog smisla.

„Mnogo mi je žao, gospođo Ričardson. Znamo da je ovo za vas sigurno strašan šok. Službenica za vezu s porodicom stiže, ali možemo li u međuvremenu nekoga da vam pozovemo, nekoga ko bi mogao da dođe i bude s vama?“

Abi čuje šta policajka govori, ali to ne može da poveže ni sa kakvim razumljivim značenjem.

„Gospođo Ričardson? Mogu li nešto da vam donesem? Čašu vode?“

Zvuk pucketa na radiju pričvršćenom policajki na rame, a njoj ruka leti ka njemu, smanjuje ton dok prostoriju ne proguta tišina.

Pod kao da se ljulja Abi pod nogama.

Ništa od toga nema nikakvog smisla.

„Mogu li nekoga da vam pozovem – nekog prijatelja ili člana porodice?“

Vreme kao da je stalo, Abi se primirio dah u grudima. Zvuci su joj prigušeni u ušima, pripadaju nekom dalekom, paralelnom svetu. Svetu u kojem nije moguće da je njena sedamnaestogodišnja ćerka mrtva.

„Gde je ona? Gde je Ajla?“ Reči peku Abi grlo, ali ona mora da čuje, mora da otkrije.

Dvoje policajaca načas obuzima nelagoda, a Abi priželjkuje da izbrišu tu groznu brigu s lica, da prestanu da blenu u nju s takvim užasnim saosećanjem.

„Ajla je u mrtvačnici, gospođo Ričardson. U bolnici.“

Mrtvačnici. Reč udara Abi kao da je fizički napadnuta.

Abi čuje kako iza kauča tiho škljocaju vrata dnevne sobe i, na delić sekunde, preplavljuje je neuporedivo olakšanje; sve je to jedna jeziva greška. Policija se vara. Ajla nije udarena, Ajla nije ubijena. Ajla je s druge strane vrata, sprema se da se izvini što kasni, da kaže Abi kako je izgubila pojam o vremenu, kako joj se ispraznila baterija u telefonu, kako nije mogla da se javi kad je krenula kući. Ajla će joj se izviniti, reći kako se nada da se Abi nije zabrinula, kako će joj ujutru prepričati sva ogovaranja sa žurke, ali zasad samo želi da ode u krevet, da se naspava pre no što joj se u pola pet oglasi alarm za sutrašnji trening plivanja. Abi će je zagrliti, kazati joj da ne brine; važno je samo da je stigla kući, zdrava i čitava.

Na najkraću pukotinu u vremenu – delić sekunde koji traje ceo život – Abi je sigurna da je iza tih zatvorenih vrata Ajla, kod kuće.

A onda se vrata otvaraju i tu je Klio, pogrbljena u donjem delu pidžame i prevelikoj majici s kratkim rukavima, i ovlaš prelazi pogledom po prostoriji. Primećuje dvoje policajaca, okreće se ka Abi, lica preplavljenog pitanjima na koja Abi nije u stanju da odgovori.

Kada vidi Klio i da Ajle nema, Abi sasvim preplavljuje užas toga što se zbiva kao da je bačena s velike visine, tlo joj hrli u susret, vazduh zviždi mimo ušiju, a nema pojma koliko daleko

će pasti niti šta će se dogoditi kada bude sletela. Tuga je mlati iz svakog ugla, sakuplja joj se u grlu, preti da je uguši.

Ona poseže, uzima Klio za ruku, privlači je u zagrljaj. Obmotavši se ćerki oko tela, žestoko je drži kao da bi se, ako je pusti, obe izložile opasnosti da se uguše od užasa toga što se dogodilo. Šok se lomi preko nje, poput talasa što ih šiba oluja, i Abi ne zna kako će one to preživeti, kako bi iko to mogao da preživi; da li će se obe udaviti pod težinom takvog gubitka.

Nikol

„Šta su rekli?“

Nikol se okreće onamo gde Natanijel sedi za kuhinjskim stolom, dok joj misli prave zbrku u glavi.

„Šta je policija rekla? Misle li da su ti kola ukradena?“

Ona sipa sebi čašu vode, žedno je ispija. „Dali su mi referentni broj krivičnog dela i kazali da odmah sutra ujutru treba da ga dam osiguravajućem društvu.“

„I to je to?“

„Kako to misliš?“

„Neće poslati nikoga da istraži ili šta već?“

Nikol slepoočnice damaraju od bola i ona ih trlja kružnim pokretima prstiju. „Kao što ti otac govori, krađe kola su uobičajene u današnje vreme.“

„Ali ko će da me vozi na časove vožnje ako su ti kola ukradena? Za šest sedmica treba ponovo da polažem, a čale nikada nema vremena.“

Nikol dozvoljava sebi da načas zastane pre no što odgovori. „Ne brini, smislićemo nešto.“

Iz kuhinje čuje kako ulazna vrata škljocaju dok se otvaraju i zatvaraju, a zatim kako poznati koraci tiho idu predsobljem.

Bacivši pogled na sat, vidi da je upravo prošlo deset i četrdeset: to je po merilima svake normalne osobe kasno za dolazak kući s posla u petak uveče, ali menadžeri hedž-fondova, shvatila je Nikol tokom minulih devetnaest godina braka, nisu nalik normalnim ljudima.

Endru ulazi u sobu, očiju oivičenih tankim boricama, pa ipak bi još mogao – kad mu je dan povoljan – da prođe kao da je u srednjim tridesetim umesto u poznim četrdesetim. Nikoline prijateljice često komentarišu kako je Endru lepo ostario, kolika je Nikol srećnica što se nije – kao toliki muškarci koji se bliže pedesetoj – zapustio. Ali dok ga sada gleda, Nikol hvata sebe kako se pita jesu li se Endruova neumoljiva stremljenja samounapređenju, njegovo uporno sticanje bogatstva i društvenog položaja pokazali kao dobri za njihovu porodicu. Da li je možda bilo bolje voditi staloženiji, mirniji, manje ambiciozan život, kako bi on mogao da bude kod kuće kada joj je zaista potreban.

Endru je ljubi u obraz. Miriše na beli luk začinen nanom, i ona ne zna prevrće joj li se želudac od njegovog daha ili od posledica večerašnjih događaja.

„Jesi li dobro? Izgledaš smoždena.“

„Kevi su ukrali kola.“

Endru je zbunjeno gleda, a Nikol može da odgovori samo klimanjem glavom.

„Jesi li prijavila policiji?“

Ona opet klima glavom, koja joj je nezgrapna na ramenima.

„Bože.“ Natanijelu je glas prožet preneraženošću, te Nikol gleda tamo gde on sedi, vidi mu bol na licu, unapred oseća čvor straha.

„Šta je? Šta je bilo?“

Natanijel načas ništa ne govori, samo ćutke pilji u ekran telefona. Diže glavu i gleda u Nikol i Endrua, zatim ponovo u telefon, pa opet u njih. „Ajla.“

Na delić sekunde Nikol pretpostavlja da mu je Ajla poslala poruku, pita se da li se ova već javila Abi, da li je već stigla kući. Ali pre no što se misao slegne, Natanijel ponovo govori.

„Eliot mi je upravo poslao poruku. Kaže da je Ajla stradala u saobraćajnoj nesreći.“

Nikol oseća kako joj se grudi stežu, i to je kao da prostorija okleva, kao da čeka šta će Natanijel dalje reći.

„Kaže da je Ajla *mrtva*.“

Nikol navaljuje krv u glavu, kao da je potopljena u vodu i da je pritisak steže.

„To mora da je neka podvala, zar ne?“ Endru s nevericom netremice gleda čas Nikol čas Natanijela kao da traži potvrdu da je posredi obična neslana šala.

„Pisala mi je i Mira, rekla je isto to. Kaže da je kod nje gomila policije.“ Natanijel prevlači prst preko ekrana, čita nešto, prevlači ponovo, a sve to vreme Nikol kao da se tlo pod nogama zanosi i ljulja, i ona ne zna kako još stoji.

„Dobio sam još četiri poruke o tome. Svi govore isto.“ On diže glavu, beo kao krpa. „Ne verujem da je u pitanju šala.“

„Gde se to dogodilo?“ Nikol su reči opore, žitke u ustima.

„Ispred Mirine kuće. Na žurci. Ne mogu da verujem.“

Nikol je svesna kako se Endru pored nje hvata za ivicu stola i spušta na stolicu kraj Natanijela, zarivajući glavu u šake. Natanijel blene u telefon kao da će, možda, reći poprimiti drugo značenje.

Nikol stoji nepomična, gleda ih obojicu, a kroz mozak joj proleću misli koje ne može da shvati. Kao da je izašla iz tela, kao da lebdi van domašaja, izvan te nezamislive stvarnosti.

Pomišlja na Abinu raniju poruku, na koju nije ni odgovorila, odveć zaokupljena Džekom i telefoniranjem policiji zbog kola.

Pomišlja na Abi – gde bi trenutno mogla da bude, ko je s njom – i spopada je griža savesti što Abi kroz to prolazi sama,

bez muža kraj sebe da joj pomogne da se nosi s tugom; moraće da podnese još jedan nezamisliv gubitak.

Pomišlja na Ajlu, tinejdžerku koju je poznavala otkako se rodila. Bila je prelepa beba. Prelepo dete.

A sada je Ajla mrtva.

Nikol se grči želudac i ona trči do sudopere, osećajući neumoljivu mučninu dok njegov sadržaj izbija u porcelansku sudoperu. Povraćanje se nastavlja, kao uzburkani talasi nekog okeana, i ona oseti ruku na leđima, ritmično trljanje, i Endrua kako stoji iza nje.

Pomišlja na Ajlu – *Kako je moguće da je Ajla mrtva?* – i na Abi i Klio, kako će one podneti taj gubitak. Ne može ni da zamisli kako se Abi oseća. Pomišlja na Džeka na spratu u krevetu, na Nataniijela prebledelog od šoka za kuhinjskim stolom, i mora dati sve od sebe da sinove ne bi preterano štitila i zaklela se da ih više nikada neće ispuštati iz vida.

Džena

Džena gleda Kaluma na kauču kraj sebe, kako jede ostatke tosta. Trudi se da ne bulji u crveni trag koji mu krasi obraz, da ne zamišlja od čega je mogao nastati. Trudi se da ne razmišlja o svađi između svog sina i Ajle te večeri.

Potiljak joj se ježi od brige dok razmišlja o Kalumovom nesigurnom položaju u školi. Jedini učenik poslednja dva razreda koji je dobio punu stipendiju. Jedini učenik koji je prebačen iz lokalne opšte škole koja propada. Jedini učenik, gotovo sigurno, koji pokušava da pobjegne od prošlosti koja mu zamalo nije izbacila život iz koloseka.

Njegova veza sa Ajlom – koja ima sve petice, pliva za okrug i opštepopularna je – bila je Kalumova prva tinejdžerska ljubavna veza a ujedno i prečica do jezgra društvenog života u školi. Abi očito nije odobravalala petomesečnu vezu svoje ćerke s Kalumom, i kada bi Džena naletela na nju na školskim događajima, ova nezadovoljstvo nije mogla da sakrije površnim društvenim ljubaznostima: osmesima stisnutih usana, ustaljenim otrcanim pitanjima, nadljudskim naporom da se pravi kako klasa, bogatstvo i povlastice nemaju nikakav značaj kada je reč o mladiću koji se zabavlja s njenom ćerkom. Kalum je

uvek tvrdio da je Abi bez izuzetka ljubazna prema njemu tokom svih onih večeri i vikenda koje je provodio kod Ajle, ali ljubaznost i dobrota nisu isto.

Džena ne gaji zablude u pogledu toga da će je roditeljska klika u „Kolingsvudu“ ikada prihvatiti; ona nema vremena za njihove jutarnje kafe niti novca za njihov beskrajni niz večera i pića. Nikada nije težila takvom prihvatanju. Znala je, pre no što je Kalum počeo da pohađa „Kolingsvud“, da će ući u drugačiji ekonomski svet: svet sedmocifrenih plata, raskošnih domova, drugih kuća, potpuno novih vozila s pogonom na četiri točka, egzotičnih putovanja u inostranstvo za svaki školski raspust. Ali otkad je Kalum krenuo u „Kolingsvud“, Dženi je jasno da finansijska jednakost i prijateljstva između roditelja nisu najvažniji. Samo joj treba da učenici „Kolingsvuda“ prihvate njenog sina. I te kako je svesna da će, bude li sukoba između Kaluma i Ajle, postojati samo jedna društvena žrtva.

Iz dubine džepa na Kalumovim farmerkama dopire poznati zvuk njegovog telefona.

Ona ga gleda kako izvlači mobilni i otvara poruku, posmatra kako mu se Adamova jabučica diže i spušta.

„Je li sve u redu?“

On se okreće prema njoj, a u očima mu je nešto što se ne može protumačiti: nespokoj, zabrinutost, nemir, ona ne može sasvim da odredi.

„Ajla.“

Džena ne zna da li da oseća brigu ili olakšanje. Ako mu Ajla šalje poruku, možda i nije sve tako loše kao što se plašila. Ili je poruka možda nastavak njihove ranije svađe, naređenje da je se kloni, da prestane da bleji s njenim društvom.

„Šta kaže?“

Kalum čvrsto žmuri, vrti glavom kratkim, trzavim pokretima. „Jebem ti!“ Snažno udara pesnicom po kauču pored sebe, i uznemirenost grabi Dženu za gušu.

„Šta je? Šta je bilo?“